

متن پرسش

سلام. انشاءالله خدا به شما استاد عزیز خیر بی پایان عطا کند. مشکلی دارم که نمیتوانم حضوراً از کسی راه حل بخواهم. (خیلی خجالت میکشم) من نمیتوانم مصیبت و غم شهادت معصومین (به خصوص امام حسین (ع)) را حس کنم و اشک بریزم. وقتی به این مشکل فکر میکنم بغض راه گلویم را میگیرد. به خاطر همین هم حال بدتر میشود چون فکر میکنم این ناراحتی از روی خودخواهی (و فکر کردن به پستی خودم) است. البته گاهی که مداحی به جای ذکر مصیبت مسائل مربوط به محبت و عظمت معصومین را مطرح میکند (به خصوص پیرامون امام زمان (عج)) اشک و غمی دارم. ولی حرف کربلا که میشود (به خصوص اگر روضه فاش بخوانند) مثل تکه سنگی بی احساس میشوم (او اشد قسوه) وقتی به این مشکل فکر میکنم از خودم متنفر میشوم. به خصوص که تصمیم دارم وارد عالم طلبگی شوم و تنها چیزی که باعث شک در تصمیم میشود همین مشکل است (میتروسم در لباس دوستانشان با ایشان دشمنی کنم) لطفاً مرا از این برزخ نجات دهید. خدا خیرتان بدهد.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: این چیزی نیست که ذهن خود را به آن مشغول کرده‌اید. اگر از یک طرف ارزش بندگی خدا آرام‌آرام برایتان روشن شود و از طرف دیگر با مطالعه‌ی کافی متوجه مقام سیدالشهداء «علیه‌السلام» به عنوان قله‌ی بندگی شود، مطمئناً آن می‌شود که باید بشود. «تو پای به راه در نه و هیچ می پرس.... خود راه بگویدت که چون باید رفت». موفق باشید